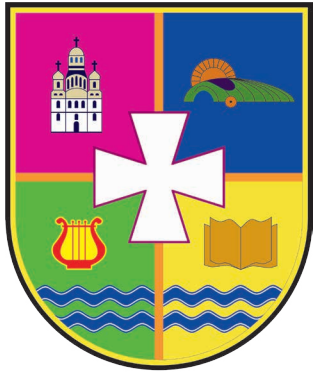

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №4 16 ЛЮТОГО 2018 РОКУ

Село живе, коли є робота, а є робота – буде й пісня

Народний ансамбль «Яснозір'я».

Потяг до сцени, до занять художньою самодіяльністю Наталя відчувала з дитинства. Та все ж після школи обрала фах учителя математики й інформатики: батьки переконали, що «культура» їй не прогодує. Згодом, поєднуючи навчання в Полтавському державному педагогічному університеті, викладала інформатику в рідній школі, а у вільний час... керувала Будинком культури.

– Працювала практично на громадських засадах, адже відділ культури Великобагачанської РДА, якому підпорядковувався заклад, платив мені 8 грн на місяць, – згадує Наталя Лук'янець. – Культура сприймалася як щось другорядне, непотрібне й фінансувалася за залишковим принципом. Та мене це не спинало, я разом зі своїми однодумцями з величезним ентузіазмом готувала та проводила різноманітні заходи й отримувала від цього величезне задоволення. Більше того, залучала рідних, друзів, знайомих, і вони (теж безплатно) виготовляли реквізит, озвучували заходи...

Наталя Лук'янець.

Заклади культури не впізнати

Наталя Андріївна добре пам'ятає, в якому жалюгідному стані був Білоцерківський «осередок культури» у 2000 році: обдерті стіни, перекошені віконні рами з величезними щілинами, а на додачу – ні опалення, ні освітлення. Правда, останню проблему їй усе ж удалося вирішити: домовилася з енергетиками, що вони встановлять у Будинку культури електрочайник та братимуть плату як за встановлений у її домогосподарстві. Тож особисто оплачувала спожиту електроенергію й разом із працівниками Будинку культури власноруч робила ремонти.

– У 2010 році Білоцерківський будинок культури нарешті відремонтували, – продовжує Н. Лук'янець. – Спільними зусиллями Білоцерківської сільської ради та ПП «БІАГР» (керівник – Віктор Володимирович Кордубан). «БІАГР» узагалі був і є для Будинку культури постійним рятівним кругом: за будь-якої потреби (поїздки на огляди художньої самодіяльності, організація масових заходів, ремонт закладу, будь-яка матеріальна чи моральна допомога тощо) вона зверталася до В. В. Кордубана, і той жодного разу за 18 років моєї роботи не відмовив!

Після створення ОТГ ситуація кардинально змінилася, й директорка Будинку культури (а за сумісництвом – завідувача сектором культури і туризму Білоцерківської сільської ради) Н. А. Лук'янець не натішиться з цього. Тепер Білоцерківський будинок культури не впізнати: встановлено опалення в глядацькій залі, відремонтовано кімнати для персоналу й артистів, обладнано простору конференц-залу з мультимедійним пристроєм, придбано комп'ютери та нову літературу в бібліотеку... Будин-

ки культури у Подолі, Балаклії, Бірках, клуб у Огірівці теж зазнали відчутних змін на краще. Правда, ще не скрізь удалося вирішити проблеми з опаленням, але це питання часу, переконує моя співрозмовниця.

– У Білоцерківській ОТГ збережено інфраструктуру галузі культури, – продовжує Н. Лук'янець. – Більше того, після об'єднання відновив свою роботу Красногорівський СБК. На даний час працює 7 клубних закладів, створено комунальний заклад «Бібліотека Білоцерківської ОТГ» та 5 бібліотек-філій. Лише протягом 2017 року організовано й проведено понад 600 різноманітних заходів. Традиційними стали свята сільських громад, Дні села. У святковий колорит яскраво вписуються виставки народних умільців, дитячі атракціони, конкурсні програми, проведення лотереї, частвування глядачів варениками і козацьким кулешем.

Справді, минуло всього два роки з моменту об'єднання, а зроблене сіль-

ською радою просто вражає! Понад 20 років галузь культури практично не фінансувалася, заклади зазнавали руйнації, й те, що депутати їх зберегли, не закрили, більше того, виділили понад мільйон на ремонт, заслуговує всілякого захоплення і подяки.

А ще ж (уперше за чверть віку!) були закуплені нові музичні інструменти (зокрема баян, акордеон, барабани) та виділено понад 200 тис. грн на пошиття костюмів для артистів.

Правда, зросли й вимоги до культурцівників.

Усі вони пройшли курси підвищення кваліфікації при Гадяцькому коледжі культури, тож тепер почуваються не аматорами і дилетантами, а справжніми фахівцями культурної галузі. Створюємо нову модель спеціаліста клубного закладу.

Їх називають рятівниками села

По обіді Білоцерківський будинок культури відчутно оживає: починають заняття вокальний, хореографічний, драматичний гуртки, на репетиції сходяться дорослі й маленькі артисти. Приміром, танцювальний колектив «Капітошка» (керівник – Аліна Михайлик) відвідують діти 4–7 років. Це наймолодші вихованці закладу. Трохи старші танцюристи з дитячого колективу «Юність» (керівник – Світлана Грищенко) вже відомі землякам своїми виступами. А грація, динаміка й професійна майстерність учасників танцювального колективу «Кумоньки» (ним керує теж С. Грищенко) давно підкорили серця глядачів. Жодне свято в Білоцерківській ОТГ та за її межами не обходиться без запальних народних танків, хореографічних композицій чи мініатюр у виконанні цього колективу!

З нетерпінням чекають глядачі й виступів народного аматорського ансамблю «Струмочок» (керівник – Валентина Моспан).

Далі на 2-й стор.

Ансамбль «Веселі молодички» з Огірівки.

Актуально

У сільраді про проблему знають. І обіцяють вирішити

Щоб дістатися з одного кінця с. Огірівка в інший, не оминати дамби. Нею жителі села ходять скупитися до магазину, на базар.

Збудована ще в радянські часи, ця споруда, що пролягає через ставок, і досі служить єдиним шляхом, що з'єднав різні кутки села. Однак неблаганний час і бобри, що облюбували навколишню територію, суттєво пошкодили опори дамби.

– Кілька місяців тому дочка на дамбі провалилася ногою в дірку, застрягла й страшенно перелякалася, – розповідає жителька села Валентина. – Відтоді дитина боїться тут ходити. І це непоодинокий випадок, коли люди проваливалися.

В. о. старости Н. Добросок пригадує, що раніше через дамбу навіть їздили автомобілі. Тепер же вона обвалилася й суттєво звузилася. Жителі Огірівки самотужки підсилювали укріплення, але їхніх зусиль виявилось недостатньо. Тож потрібно кардинально вирішувати проблему сполучення в селі.

Як виявилось, в Білоцерківській сільраді про труднощі сполучення в Огірівці добре знають.

– Ремонтувати дамбу посеред зими недоцільно, – говорить голова сільради Іван Лещенко. – Та й узагалі варто провести цілий комплекс робіт: укріпити береги ставка, звести нову й капітальну споруду. Можливо, це буде не дамба, а міст. Згадаймо міцний металевий міст, який зведено коштом ПП «БІАГР» (його будівництво ініціював голова ради директорів підприємства, депутат сільської ради Віктор Володимирович Кордубан), що з'єднав села Балаклію і Колосівку й таким чином поєднав усі селами нашої громади. Ми знаємо про проблему в Огірівці та шукаємо найоптимальніший шлях її розв'язання. І чекаємо сприятливої погоди.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Переймали досвід

6 лютого в Білоцерківську ОТГ вкотре приїхали переймати досвід представники інших громад із усієї Полтавщини. Поїздки організували Центр розвитку місцевого самоврядування й Полтавський обласний центр перепідготовки й підвищення кваліфікації держслужбовців.

Найбільше гостей здивувало, що бюджет Білоцерківської громади отримує суттєві надходження від податку з доходів фізичних осіб (його вираховують із зарплат працюючих). А все тому, що на території громади є два потужні підприємства: ПП «БІАГР» і ТОВ «Біагро», які забезпечили роботою не лише місцевих жителів, а й привозять працівників із інших населених пунктів. Є такі громади, де з робочими місцями дуже сутужно, тож і надходження в них незначні.

І затишно, й цікаво

— Таку кількість газет і журналів наша бібліотека ще ніколи не отримувала, — захоплено говорить Лідія Ісаєнко, бібліотекарка Балакліївської бібліотеки-філії. — Після створення ОТГ заклад не має жодних проблем із забезпеченням літературою чи пресою. На сьогодні бібліотека налічує 6777 примірників книг, із них близько половини — художня література.

Не нарадується жінка й капітально відремонтованому приміщенню бібліотеки. Лідія Іванівна працює бібліотекарем понад 27 років, тож їй є з чим порівнювати.

Цікаво, що найдосвідченіша бібліотекарка громади обрала свій фах майже випадково. Л. Ісаєнко здобула освітагронома, майже 15 років працювала за спеціальністю в місцевому радгоспі «Заповіт Леніна», аж поки не потрапила під скорочення. Вільною була посада бібліотекаря, тож Лідія Іванівна вирішила освоїти нову для себе сферу діяльності. Одночасно навчалася в Гадяцькому училищі культури. Про такий поворот долі ніскільки не жалкує, адже працює захоплено, з вогником, тож і отримує задоволення від роботи, спілкування з людьми.

Л. І. Ісаєнко демонструє старожитності.

Щодня Балакліївську бібліотеку відвідують від 8 до 15 читачів. Улітку, коли в село масово приїжджають так звані дачники, кількість охочих почитати книги значно зростає. І до кожного бібліотекарка знаходить особистий підхід, знає уподобання кожного свого читача. А деяких (як, приміром, колишню місцеву активістку пенсіонерку Євдокію Іванівну Шипошу) постійно навідує вдома.

Приміщення Балакліївської бібліотеки-філії прикрашають 120 старовинних українських рушників із особистої колекції Л. Ісаєнко. А ще в бібліотеці є народознавчий куточок: справжній музей старожитностей, які Лідія Іванівна трепетно колекціонує вже багато років.

— Щоб люди відвідували бібліотеку, треба зацікавити їх, — поділиться секретами своєї професії мудра бібліотекарка. — А тому просто обмінювати книги замало, треба організовувати й проводити різноманітні пізнавально-розважальні заходи. Приміром, відзначення свят, обговорення книг, вогники тощо. Донедавна при бібліотеці працював народний аматорський театр «Відродження». Артисти (вони ж — читачі бібліотеки) обирали п'єси, розучували ролі, ретельно готували постановки, продумуючи до найменших дрібниць костюми, декорації... Самі ж їх і виготовляли. Правда, неоціненну допомогу театру надавали виконавчий директор ТОВ «Білагро» Пипко Олександр Миколайович та в.о. старости Вільховий Анатолій Васильович.

Коли театр припинив своє існування, при бібліотеці було створено народознавчий клуб «Берегиня». Його члени — люди різного віку: пенсіонери Тихоненко Ганна Максимівна, Михайлець Микола Петрович, Корнієнко Григорій Максимович, директор НВК Луць Любов Петрівна, вчителька мистецтва й музики Завадська Олена Миколаївна, вчителька математики і фізики Морозовська Світлана Володимирівна, учениці НВК Назмеєва Вікторія, Горобець Сніжана, Шипоша Юлія, Шипоша Каріна, Гаргала Даша. Усім їм властиве бажання постійно дізнаватися нове, цікаве й ділитися цим з іншими.

Зінаїда МАТЯШОВА.

До уваги небайдужих

Віднедавна на території нашої громади почала діяти благодійна організація «Міжнародний благодійний фонд Мрія». Її метою є акумулювання коштів для надання благодійної допомоги фізичним особам, територіальним громадам, неприбутковим організаціям, а також розвиток і підтримку цих сфер у спільних інтересах. Усі небайдужі члени громади, меценати, підприємці можуть долучитися до збору коштів.

Банківські реквізити:
Отримувач: Міжнародний благодійний фонд Мрія,
р/р 26007054615900
МФО 331401 в ПГРУ ПАТ КБ ПриватБанк
ОКПО 41872406.

Село живе, коли є робота, а є робота — буде й пісня

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Ансамбль виконує найрізноманітніші твори: народні пісні (козацькі, родинно-побутові, жартівливі), твори сучасних композиторів тощо.

Та якщо в Білоцерківці чи, приміром, в Подолі, люди поспішають на репетиції до будинків культури, то в Красногорівці йдуть... до школи. Цей навчальний заклад став не лише джерелом освіти, але й вогником культурного дозвілля на селі.

А колись у Красногорівці був найновіший, найсучасніший і, без перебільшення, найкращий із-поміж сусідніх сіл колгоспний будинок культури.

— І досі пам'ятаю велику сцену та простору залу, — говорить одна з місцевих жіночок. — А які м'якенькі крісла з червоною оббивкою там стояли...

Певно, тодішнім колгоспниками (як керівникам, так і пересічним селянам) не вистачило мудрості та далекоглядності, тож майно місцевого колгоспу «Жовтень» — збудоване нелегкою працею кількох поколінь колгоспників — опинилося в руках заїжджих пройдисвітів, які невдовзі з легкістю його позбулися. Завмерло життя на селі, заростали бур'янами поля, а будинок культури стояв пустою... Та й це тривало недовго: чергові новоспечені власники розібрали «культурний осередок» на цеглу.

Не важко спрогнозувати, яке майбутнє чекало б на жителів Красногорівки, якби у 2003 р. на тутешніх землях не розпочало господарську діяльність ТОВ «Білагро». Про засновників товариства Віктора та Юрія Кордубанів красногорівці завжди говорять із теплотою та вдячністю, й називають рятівниками села. Утім, хіба тільки в Красногорівці? Схожа картина й у Колосівці. Невеличке село, що загубилося далеко від інтенсивних транспортних артерій, взагалі було приречене на вимирання, аж поки ТОВ «Білагро» не збудувало там сучасний молочний комплекс. Тепер у Колосівці не залишилося жодної хати, що стояла б пу-

Дитячий вокальний ансамбль Білоцерківського СБК.

сткою, з'явилося багато молоді. Люди мають добре оплачувану роботу, а значить, і впевненість у завтрашньому дні. Недарма ж кажуть: село живе, коли є робота. А якщо є робота, то звучить і пісня. Така вже наша українська співоча душа...

Усіх об'єднує щира любов до музики

— На території Білоцерківської ОТГ працюють 34 аматорські колективи, — розповідає Н. Лук'янець. — Шість із них мають звання «народний». Це народний аматорський духовий оркестр «Подільські козаки» (керівник — Володимир Вишар), народний аматорський фольклорний ансамбль «Подільська» (керівник — Раїса Панасенко), народний аматорський фольклорний ансамбль «Яснозір'я» (заслужений працівник культури України Василь Моспан), народний аматорський ансамбль народної музики «Красногорівські витівники» (Тетяна Іващенко) та народний аматорський хоровий колектив «Живі джерела» (заслужений працівник культури України Григорій Серьожкін).

Майже 40 років на сцені

Народний аматорський ансамбль «Струмочок». У центрі — В. Моспан.

баяні було сильнішим. Тим більше, що на його життєвому шляху зустрілися чудові вчителі: Володимир Григорович Карлаш, Яків Степанович Малько, Григорій Кузьмич Серьожкін.

— Заняття по класу баяну коштували 16 рублів на місяць, у той час як навчитися гри на духових інструментах можна було за 1 руб. на місяць. Але я хотів грати на баяні, — пригадує заслужений працівник культури України Василь Моспан.

Закінчивши музичну школу, він не покинув рідне село й не подався світ за очі шукати кращої долі. Навіть до Пол-

тавського музичного училища вступив лише за наполяганням тодішнього начальника обласного управління культури, уродженця с. Коноплянка Петра Бондаревського.

Сьогодні за плечима у Василя Васильовича майже 40 років роботи художнім керівником обласного управління культури, уродженця с. Коноплянка Петра Бондаревського.

Сьогодні за плечима у Василя Васильовича майже 40 років роботи художнім керівником обласного управління культури, уродженця с. Коноплянка Петра Бондаревського.

Сьогодні за плечима у Василя Васильовича майже 40 років роботи художнім керівником обласного управління культури, уродженця с. Коноплянка Петра Бондаревського.

Сьогодні за плечима у Василя Васильовича майже 40 років роботи художнім керівником обласного управління культури, уродженця с. Коноплянка Петра Бондаревського.

Сьогодні за плечима у Василя Васильовича майже 40 років роботи художнім керівником обласного управління культури, уродженця с. Коноплянка Петра Бондаревського.

Сьогодні за плечима у Василя Васильовича майже 40 років роботи художнім керівником обласного управління культури, уродженця с. Коноплянка Петра Бондаревського.

джерела» (ним керує заслужений працівник культури України Григорій Серьожкін) у 2016 р. виборів Гран-прі Всеукраїнського фестивалю-конкурсу на Національному Сорочинському ярмарку. А торік Гран-прі обласного фестивалю-конкурсу на Національному Сорочинському ярмарку виборів народний аматорський фольклорний ансамбль «Яснозір'я». Катерина Шарай (Білоцерківський СБК) — переможниця районних, обласних, всеукраїнських конкурсів читців-гумористів.

Не можна не згадати й інші чудові колективи: вокальні ансамблі «Візерунок», «Материнка», ансамбль народних музик «Забава» (Василь Моспан), фольклорний ансамбль «Горлиця» (Явдокія Черних), дівочий вокальний ансамбль «Співаночка» (Юрій Михайлик), жіночий вокальний ансамбль «Веселі молодички» (Наталія Шостак)... Їхні учасники різні за віком, за виконавською майстерністю, та всіх їх об'єднує щира любов до народної музики.

Замість післямови

Не може не дивувати неймовірний потяг людей до мистецтва, готовність віддавати весь свій вільний час репетиціям, саморозвитку. Є такі ентузіасти, котрі відвідують одразу кілька колективів! Та коли прошу свою співрозмовницю пояснити, чому створення ОТГ спонукало членів громади зайнятися аматорським мистецтвом, вона загадково посміхається, а потім пояснює:

— Справді, проводити репетиції у відремонтованих клубах набагато приємніше, ніж у розбитих. Та головне все ж не це. Справа в тому, що вже згадане ТОВ «Білагро» організувало постійне підвищення учасників творчих колективів на репетиції. Транспорти підприємства курсує навіть пізно увечері! Люди відчують турботу про кожного члена громади, і це додає сил, впевненості в майбутньому та бажання реалізувати свої творчі здібності.

Зінаїда МАТЯШОВА.

перед кожним виходом на сцену своїх колективів. Сьогодні В. Моспан є художнім керівником 6 аматорських колективів. Це вокальні ансамблі «Материнка», «Візерунок», «Дивограй», народний аматорський ансамбль «Струмочок», ансамбль народних музик «Забава» та народний фольклорний аматорський колектив «Яснозір'я».

На концертах чекають його виступів, як сольного виконавця так і в дуєті з Н.Лук'янець. Усі колективи для керівника — наче діти для люблячого батька: є молодші й старші, є ті, які досягли вагомих здобутків, і ті, які роблять перші кроки. З неприхованою гордістю Василь Васильович розповідає про найстарше своє дітище:

— Задум створити колектив, який би використовував оригінальні, самобутні музичні інструменти, виник спонтанно: 27 грудня 1988 року ми в дружньому колі відзначали день народження Олександра Павловича Литвиненка. Відтоді вважаємо цей день і днем народження колективу «Яснозір'я». Ми поєднали такі музичні інструменти як баян, контрабас, бугай, козопас, склофон... У складі колективу — 12 учасників, причому найстаршому, Олександрові Івановичу Срібному, 85 років. За майже 30 років існування «Яснозір'я» ні на день не припиняв роботу. А у 1994 році отримав звання народного.

Сьогодні працівники культури Білоцерківської ОТГ готуються до звітних концертів, що відбудуться наприкінці березня та завершаться звітним концертом переможців. Без сумніву, своїми виступами порадують земляків і улюблені публікою колективи, якими керує заслужений працівник культури України В. В. Моспан.

Зінаїда МАТЯШОВА.

«Вони герої, вони солдати»

Віктор Іванович Онищенко

5 лютого виповнилося 50 років депутату Білоцерківської сільської ради Віктору Івановичу Онищенко. Ще одна знаменна для нього дата – 15 лютого, День вшанування учасників бойових дій на території інших держав. У 1986–1988 роках Віктор Онищенко у складі так званого обмеженого контингенту радянських військ брав участь у бойових діях на території Демократичної Республіки Афганістан. Нині він очолює Спілку воїнів-афганців Білоцерківської ОТГ.

Про події 30-річної давнини наш земляк згадує вкрай неохоче. Тоді він, молодий хлопець, не зі своєї волі опинившись у вирі чужої війни, на власні очі побачив безжалюньну смерть, зазнав біль утрат, навіки попрощався з багатьма своїми побратимами. – Був зв'язківцем, служив на аеродромі Бахрам, що за 40 км від Кабулу, – лише й зазначає Віктор Іванович.

Кажуть, час гоїть найглибші рани. Можливо, але не завжди. Та далека афганська війна залишилася не-вигойною раною в серці тих, хто був там, і тих, хто чекав своїх синів із далеких вогняних доріг.

На території Білоцерківської ОТГ проживає 16 воїнів-інтернаціоналістів, які брали участь у бойових діях на території Чехії, Алжиру, інших держав. Є серед них і так звані афганці.

Віктор Каленіченко з Подолу теж не з власної волі потрапив на ту війну. У 1982 році його, курсанта морехідного училища, призвали на строкову службу й повезли в Узбекистан, а далі, після карантину і короткотермінового навчання – в Афганістан.

– Мені, я вважаю, пощастило, – розповідає чоловік, – бо мав завдання не стільки воювати, як захищати трубопровід, яким перегонили газ для потреб авіації. Та бачив у «роботі» піхоту. То було пекло...

Насправді наш земляк зазнав і холоду, й голоду, й бандитських нападів та обстрілів, і виснажливої праці... Аварійна рота, в якій служив, обслуговувала 60 кілометрів трубопроводу.

– Це тут 60 кілометрів – не віддалі, а там це водночас і пекуча афганська пустеля, й тріскучі 20-градусні морози на перевалах, – продовжує наш співрозмовник. – Бувало, виїжджаємо на завдання мало не

в майках, а в БТРі ватники лежать, бо через кілька десятків кілометрів зима лютує. Відтоді спливали роки, але Афганістан ніколи не зітреться в пам'яті. Коли дивлюся на медаль «За відвагу», розумію, що народився в сорочці. Позаду лишилися обстріли й гірські обвали, безкінечні «тривоги», гарячі піски пустелі. А я повернувся живий та неушкоджений...

У Миколи Онопка з Бірок схожа доля. Далекого 1978 року 18-річного хлопчину призвали на службу в армію й направили в прикордонні війська. Служив у місті Кушка – найпівденнішій точці Радянського Союзу, розташованій у Туркменській РСР. Невдовзі потрапив у Афганістан. Був водієм бронетранспортера, тож на своїй машині брав участь у бойових зіткненнях із душманами. Вони влаштовували засідки в горах і несподівано відкривали шквальний вогонь. А там – як пощастить. Йому пощастило...

Повернувшись після строкової служби, працював водієм, був далекобійником, а 15 років тому влаштувався на ПП «БіАГР». П'ять років як вийшов на пенсію.

Донька Миколи Дмитровича Олена Онопка присвятила батькові вірш, у якому є такі рядки:

*В Афгані тисячі життя поклали,
А живі чужими стали.
Вони не потрібні нікому,
Щороку збираються знов і знову,
Один одному допомагають,
На зустрічах сльози втирають...
Вони герої, вони солдати,
Серед них герой і мій тато.*

Розумне, добре й вічне колоситься в дитячих душах

Зовсім юною тендітною дівчиною прийшла працювати в Красногорівську школу випускниця Кременчуцького педагогічного училища Ірина Олексіївна Жара. Навіть не віриться, що відтоді минуло 30 років! Прийшов досвід, багато чому навчилася Ірина Олексіївна за цей час. Окрім одного: так і не вміє не хвилюватися перед кожним уроком.

Усі ці 30 років сільська вчителька займається пошук і втіленням у життя найефективніших шляхів навчання й виховання молодших школярів. Її уроки вирізняються глибиною змісту, методичною майстерністю, високою культурою, емоційністю.

Одну з найважливіших і тонких граней педагогічної професії Ірина Олексіївна вбачає у тому, що вчитель навчає і виховує не тими чи іншими методами і прийомами, а передусім неповторністю своєї індивідуальності, своїми особистісними якостями. За її глибоким переконанням, будь-який методика чи прийом без одухотворення живою думкою і пристрастю педагога залишається мертвою схемою.

Уроки Жарої Ірини Олексіївни схожі на яскраве вогнище, зігрівшись біля якого, дитина прагне стати кращою. Завдання уроку вчителька вбачає в тому, щоб розвивати в учня жагу до пізнання. Вона широко використовує мультимедійні технології, й завдяки цьому діти в доступній для свого віку формі дізнаються в деталях про таємниці космосу і Всесвіту, про епоху динозаврів, про різноманітність світу природи, про життєвий та творчий шлях видатних українських письменників (Всеволода Нестайка, Тараса Шевченка, Лесі Українки)...

17 лютого Ірині Олексіївні Жарій виповнюється 50 років. Її учні, випускники, батьки й ми, колеги, щиро

вітаємо чудову вчительку й прекрасну людину з піввіковим ювілеєм. Зичимо міцного здоров'я, радості, сердечної теплоти, миру, добра, гарного настроя.

Сім учнівських випусків підготувала Ірина Олексіївна до навчання в основній школі. Діти з її випусків мають хороший розумовий потенціал та добре опановують програмний матеріал із усіх предметів. А скільки її учнів стало кваліфікованими фінансистами та юристами, лікарями й учителями, перука-

рями й кухарями, перекладачами й інженерами! Хіба це не щастя усвідомлювати, що зерна, посіяні тобою в юних душах за шкільною партою, дали такі гарні сходи?

Валентина ДАЦЕВА,
заступник директора з навчально-виховної роботи Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ступенів.
На фото: Ірина Жара зі своїми вихованцями.

Свято закоханих – День Святого Валентина – в Україні почали відзначати порівняно недавно. Вважається, що його шанує переважно молодь. Але ж кохання підвладні люди будь-якого віку! Якщо ж пара прожила в любові, мирі та злагоді багато років, то, безумовно, День закоханих – це їхнє свято.

Любов Михайлівна та Іван Федорович Катруші з с. Балаклія побралися у далекому 1963 р. Тож цього року подружжя відзначатиме смарагдове весілля (55 років).

А Віра Остапівна й Олександр Юхимович Головки з с. Бірки разом із 1956 року, тобто 62 роки!

Та найвитриваліші сімейні пари живуть у с. Дзюбівщина: Катерина Олександрівна й Микола Григорович Ощепкови стали на весільний рушничок у 1952 році, Ганна Митрофанівна й Григорій Павлович Пилипенки – у 1953 році. До речі, 8

лютого. Незадовго до Дня закоханих і якраз напередодні їхнього залізного весілля (чому його так називають, певно, пояснювати не треба), ми навідали подружжя. І застали обох за роботою: 90-річні пенсіонери саме трусили сажу. Вони не знають, що таке спочинок: усе життя Ганни Митрофанівни й Григорія Павловича – це щоденна праця в колгоспі та вдома. Хоча саме завдяки роботі вони й познайомилися. Григорій Павлович працював трактористом в Устимівській МТС, улітку 1952 року допомагав місцевому колгоспу. Після роботи в полі трактористи зазвичай йшли купатися на річку. Якось стріли гурт дівчат, що поверталися з ферми. Тендітна й гостра на язик Ганна одразу запала Григорію в душу. Дарма, що худенька, тендітна, вона випромінювала якусь дивовижну силу й енергію. Дівчина була активісткою, передовиком виробництва, депутатом районної ради. Попри це, молодший на півроку тракторист усе ж підкорив її серце. Як виявилось, на все життя...

Зінаїда МАТЯШОВА.

Талановита молодь

Вагомі перемоги

Анастасія Савицька

На перший погляд, вона звичайна дівчинка, трохи сором'язлива й романтична. Улюбленим предметом у школі називає математику, улюбленим заняттям – читання книг англійською мовою та кулінарію. У Красногорівській ЗОШ десятикласницю Анастасію Савицьку характеризують як всебічно обдаровану ученицю: їй легко даються практично всі предмети (винятком є хіба що фізкультура). Анастасія представляла Великобагачанський район на обласному етапі Всеукраїнських предметних олімпіад одразу з двох предметів: російської мови (вчителька Гаркавець Валентина Олексіївна) та англійської мови (Бехтер Тетяна Володимирівна). І в обох посіла призове третє місце! То, виходить, у сільській школі навчають іноземної мови не гірше, ніж у місті?

Овчаренко Едуард з науковим керівником, вчителем зарубіжної літератури Лиходід В.П.

Любов до науки, наполегливість, захоплення та бажання вчитися і пізнавати все нові й нові грані улюбленого предмета – все це притаманне дев'ятикласнику Балакліївського НВК Едуардові Овчаренку, який посів почесні другі місця в III (обласному) етапі Всеукраїнської олімпіади з історії та II (обласному) етапі Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України у відділенні історії, секції історичне краєзнавство. А допомогли йому в цьому вчитель історії Андрощук Віктор Якович та вчителька зарубіжної літератури Лиходід Валентина Петрівна.

Алла АНДРОЩУК,
заступник директора Балакліївського НВК.
Підпис під фото: В. П. Лиходід і Едуард Овчаренко.

Незабутні враження

Будьмо знайомі! Я – Пасніченко Карина, президент Білоцерківської ЗОШ І-ІІІ ступенів. Мені 14 років, і я навчаюся в 9 класі. Нещодавно побувала в Полтавському обласному центрі естетичного виховання учнівської молоді на обласному фестивалі майстер-класів художньої творчості для дітей із особливими освітніми потребами.

Пасніченко Карина

Далі на 4-й стор.

65 років разом

Григорій Павлович і Ганна Митрофанівна Пилипенки 8 лютого відзначили залізне весілля.

Вітаємо!

Дні народження відзначають члени
нашої громади:18 лютого
**БОНДАРЕВСЬКА ВАЛЕНТИНА
ОЛЕКСАНДРІВНА**
(с. Поділ) – 50 років;19 лютого
ТРИКУР ОЛЕКСАНДР ІВАНОВИЧ
учасник АТО (с. Балаклія) – 30 років;21 лютого
ГУНЧЕНКО МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 75 років;
ЧОПЕНКО ВІКТОР МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Бірки) – 60 років;23 лютого
КАЛЕНІЧЕНКО ГАННА КИРИЛІВНА
(с. Білоцерківка) – 75 років;
БЕРКАЛО ТЕТЯНА МИКОЛАЇВНА
(с. Красногорівка) – 65 років;24 лютого
ЦВІТ ГАЛИНА ІВАНІВНА
(с. Красногорівка) – 60 років;
БОНДАР ПЕТРО ІВАНОВИЧ
(с. Поділ) – 50 років;26 лютого
ЧЕРКАСЮК МАРІЯ ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Красногорівка) – 65 років;Виконком Білоцерківської сільської
ради, рада ветеранів та члени громади
вітають іменинників і бажають їм здо-
ров'я й щастя, добра й достатку, енергії
й оптимізму. З води та роси вам, дорогі
земляки!*Хай оминають вас тривоги,
Хай Бог дасть щастя на путі,
Хай світла й радісна дорога
Щасливо стелиться в житті.
Тож не старійте і не знайте
В житті ні смутку, ані бід,
У серці молодість плекайте,
Живіть до ста щасливих літ!*

Красногорівські волейболісти кращі в районі

Збірна юнаків. Зліва направо: Михайлик Максим, Скиба Роман, тренер Ка-
леніченко Ю.Г., Рибальченко Олег, Скиба Руслан, Омелич Роман, Михайлик
Діана, Цвіт Альона.24 та 31 січня у Великій Багачці відбулися районні змагання з волейбо-
лу серед шкільних команд, у яких узяли участь і команди юнаків та дівчат
Красногорівської ЗОШ I-III ступенів. Як результат наполегливих тренувань,
обидві команди здобули впевнену перемогу. До школи знову повернулися
перехідні кубки. До речі, команда юнаків володіє цим кубком другий рік по-
спіль, а дівчата здобули його вперше.1 лютого на обласних зональних змаганнях команда юнаків посіла II
місце, поступившись волейболістам м. Миргород і перемігши команди Мир-
городського та Шишацького районів. Кращими гравцями юнацької командиЗбірна дівчат. Зліва направо: Кордубан Тетяна, Шарай Анжела, Тур Євгенія, Ісаєн-
ко Вікторія, Цвіт Альона, Михайлик Діана, тренер Каленіченко Ю.Г., Бугай Аліна,
Сухомлин Анастасія, Ісаєнко Карина, Кордубан Вікторія, Кір'ян Єва.визнані: Омелич Роман, Скиба Роман, Скиба Руслан, Рибальченко Олег та Ми-
хайлик Максим.Залишається додати, що обидві команди готував учитель фізкультури, тре-
нер Каленіченко Юрій Григорович.Вікторія ОМЕЛИЧ, заступник
директора з виховної роботи
Красногорівської ЗОШ.

Турнір пам'яті Петра Прокопчука

12 серпня 2017 року трагічно загинув учитель
фізкультури Бірківського НВК, методист громади
зі спорту Петро Олександрович Прокопчук. Керів-
ництво закладу, колеги-вчителі, вихованці Петра
Олексійовича вирішили започаткувати турнір з
волейболу його імені. Цю ініціативу підтримали
в.о. старости Ніна Петрівна Падалій та заступник
сільського голови Петро Павлович Рибальченко.
Вони активно долучилися до організації заходу.
І треба сказати, що перший турнір пам'яті Петра
Прокопчука, що відбувся на базі Бірківського НВК,
пройшов на високому рівні.У змаганнях узяли участь чотири команди: з
Великої Багачки, сіл Якимове, Остап'є та нашої Бі-
лоцерківської ОТГ. Вона й завоювала кубок пере-
можця, посівши перше місце. Утім, усі учасники
отримали медалі та подарунки, зокрема солодкі
торти. Вирішено турнір пам'яті нашого шанова-
ного земляка проводити щорічно.Анатолій ВІЛЬХОВИЙ,
в.о. старости сіл Балаклія, Колосівка,
Писарівщина, Шипоші.

Наше майбутнє – в наших руках

Чи здорове довкілля оточує нас? Скільки років кожен проживе на цій планеті? Що залишимо ми своїм нащадкам? Усе зале-
жить лише від нас.Проблема навколишнього середовища хвилює жителів Білоцерківської ОТГ. Навесні 2017 р. небайдужі до екологічних проблем
громадяни, зокрема вчителі й учні Білоцерківської ЗОШ I-III ступенів, під керівництвом сільського голови, його заступника,
депутатів сільської ради вийшли на суботник та прибрали територію, прилеглу до берегів річки Псел. Зібране сміття було
відправлено на пункт переробки вторинної сировини.

Збір макулатури членами агітбригади

Учні школи щорічно навесні прибирають парк Перемоги,
який є окрасою села. Приємно відпочивати в чистому парку
кожному: і малечі, й людям похилого віку. Традицією стала й
висадка молодих дерев, прибирання шкільного подвір'я, до-
гляд за квітниками, підгодовування птахів узимку, виготовлен-
ня шпаківень весною. Учнівський та педагогічний колективи
активно долучилися до акції зі збору кришок від пластикових
пляшок для виготовлення за виручені кошти протезів бійцям
АТО, сприяючи таким чином розв'язанню одразу двох про-
блем: екологічної та соціальної. Зараз, коли надворі ще хо-
лодно, школярі збирають макулатуру, знаючи, що в результаті
її переробки держава отримає папір, з якого виготовлять нові
підручники, художню літературу.Хвилює нас, школярів, і санітарний стан села. Щоб воно
було завжди чистим, ми прохаємо органів місцевої влади
встановити на території Білоцерківської ОТГ контейнери для
роздільного сміття. Це дозволить не лише зберегти чистим
навколишнє середовище, а й одержати вторинну сировину
(скло, папір, поліетилен).

Пам'ятаймо: наше майбутнє – в наших руках!

Від редакції. Ми показали надіслану нам статтю керівни-
цтву Білоцерківської ОТГ, й голова сільської ради І.В. Лещенко
повідомив: зараз ведуться перемовини про закупівлю контей-
нерів для роздільного збирання сміття, які вже найближчим
часом установлять на території ОТГ.Члени екологічної агітбригади «Екостайл»
Білоцерківської ЗОШ I-III ступенів.

Незабутні враження

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Мета заходу – сприяння соціально-психологічній реа-
білітації та адаптації дітей з особливими освітніми потре-
бами та з інвалідністю, популяризації їх творчості, заохо-
чення соціальної та творчої активності. Майстер-класи
готувалися за побажаннями учнів, враховуючи творчі й
фізичні здібності. Напрями були найрізноманітніші: вокал,
хореографія, декламаторське мистецтво, ліплення, графі-
ка, лялька-мотанка, петриківський розпис, валяння вов-
ною, оригамі, вишивка стрічкою, декупаж, вироби з при-
родних матеріалів, квілінг тощо. Кожен міг обрати заняття
для душі, знайти, так би мовити, свою родзинку.32 педагоги, серед яких були керівники гуртків з об-
ласного й районних центрів Полтавщини провели май-
стер-класи 216 особам віком від 6 до 25 років. Особисто я
обрала вокал. Для початку нам запропонували кілька видів
розминки голосових зв'язок перед співом. Потім усі разом
заспівали «Червону руту». Я змогла продемонструвати свої
вміння, а також отримати корисний досвід. І, звичайно ж,
незабутні емоції. Дуже вдячна нашій Білоцерківській ОТГ
за прекрасну поїздку й можливість розвивати свій талант.